

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **obec Želeč**, se sídlem Želeč 62, Brodek u Prostějova, zastoupená Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za **účasti:** MANETECH, a.s., IČ 261 92 497, sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, zastoupená Mgr. Ing. Ondřejem Blahou, advokátem, sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8 – Karlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. ledna 2018, č. j. KUOK 11167/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. února 2018, č. j. 30 A 18/2018 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně byla účastnicí řízení, v němž Magistrát města Prostějova (dále jen „stavební úřad“) zamítl žádost společnosti MANETECH, a. s. (osoba zúčastněná na řízení) o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Provozovna pro zpracování organických

a rostlinných produktů ze zemědělské výroby“. Učinil tak pro rozpor záměru s územním plánem. Podle něj nemá navrhovaná stavba pro zpracování surové kejdy a slámy na hnojivo sloužit zemědělské výrobě, kterou v daném místě územní plán připouští, nýbrž jde fakticky o zařízení pro zpracování odpadů. Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný jakožto nadřízený orgán zrušil uvedené rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání. Podanou žalobou se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud její žalobu odmítl usnesením označeným v návětí tohoto rozsudku, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť se jím řízení nekončí. Žalobkyni odkázal na žalobu proti výslednému správnímu rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní namítala, že krajský soud věc nesprávně posoudil. Stěžovatelka nezpochybňuje dosavadní judikaturu citovanou krajským soudem, podle ní však existovaly v jejím případě zvláštní důvody, pro něž měl krajský soud žalobu propustit do meritorního přezkumu. Podle stěžovatelky žalovaný svým chybným procesním postupem nezákonně ovlivnil budoucí rozhodnutí ve věci samé. Přihlédl totiž k doplnění důvodů odvolání, které osoba zúčastněná na řízení učinila až po uplynutí lhůty pro podání odvolání a také po lhůtě, kterou jí k doplnění odvolání stanovil žalovaný jakožto odvolací orgán. Aby tak mohl učinit, kvalifikoval toto pozdní doplnění důvodů odvolání jako vyjádření účastníka řízení, stěžovatelce však nedal možnost se k němu vyjádřit.

[3] Podle stěžovatelky žalovaný vůbec neměl za dané procesní situace rozhodnutí stavebního úřadu věcně přezkoumávat, příp. měl přezkoumat jen zákonnost napadeného rozhodnutí. Dále stěžovatelka uvádí, že žalovaný měl posoudit jedinou odvolací námitku, totiž otázku souladu záměru s územním plánem obce Želeč, a že měl tuto otázku sám vyhodnotit, neboť nevyžadovala žádné doplnění podkladů. Na základě toho měl napadené rozhodnutí potvrdit či změnit. Rozhodně neměl věc vracet k novému řízení stavebnímu úřadu, neboť tím osobu zúčastněnou na řízení neodůvodněně procesně zvýhodnil. Umožnil jí totiž „doplnit to, co předtím nesplnila“, tedy předložit informace a důkazy podporující její stanovisko, k jejichž doložení ji stavební úřad v územním řízení marně vyzýval a které nedoplnila ani na výzvu odvolacího orgánu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v zásadě jen zopakoval obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že podané odvolání nebylo blanketní, obsahovalo důvody a že žalovaný z mezí těchto včas uplatněných odvolacích důvodů ve svém rozhodnutí nijak nevybočil. Lhůtu k doplnění odvolání stanovil pouze proto, že sám odvolatel ohlásil svůj záměr odvolání ještě doplnit. To stěžovatelka v replice popírá a poukazuje na to, že žalovaný se nijak nevyjadřuje k tomu, proč osobě zúčastněné na řízení „vrátil všechny procesní výhody po uplynutí lhůty pro odvolání“.

[5] Ke kasační stížnosti se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení, která zdůraznila zejména fakt, že již původní odvolání obsahovalo veškeré její námitky proti napadenému

rozhodnutí. Doplnění mělo sloužit pouze k bližší specifikaci skutkové situace. Odvolací orgán neučinil nic více, než že jí dal za pravdu v její stěžejní námitce, že její záměr je s územním plánem obce Želeč v souladu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Krajský soud ve svém rozsudku správně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí, kterým správní orgán II. stupně zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátí k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudky ze dne 31. března 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219 a ze dne 21. března 2016, č. j. 2 As 305/2015 - 24). Nejvyšší správní soud nevylučuje, že by se ve výjimečném případě mohl od tohoto základního náhledu odchýlit, a to zejména v zájmu zajištění účinné soudní ochrany žalobci, jako to činil v rozsudku ze dne 28. ledna 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35. Zde ovšem vycházel nejen z výjimečných skutkových okolností (žadatel o informace čelil opakovanému rušení prvostupňových rozhodnutí odvolacím orgánem a tento „procesní ping-pong“ stále nebral konce), ale též ze specifické právní úpravy (§ 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje soudu, aby zrušil rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout). Nadto je případnost tohoto výjimečného postupu v současné době předmětem posouzení rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení o předložení věci rozšířenému senátu ze dne 6. listopadu 2017, č. j. 7 As 192/2017 - 25).

[8] V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal žádné výjimečné okolnosti, které by jej mohly přimět, aby se odchýlil od své předchozí judikatury, ani skutkové odlišnosti, které by umožnily od dosavadní judikatury odhlédnout.

[9] Žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu zejména pro špatné posouzení otázky, zda je stavba v souladu či v rozporu s územním plánem. Tato otázka byla ústředním tématem včas podaného odvolání, osoba zúčastněná na řízení o ní v tomto odvolání (datovaném dnem 2. října 2017) obsáhle pojednala. I kdyby tomu tak nebylo, jde o otázku zákonnosti rozhodnutí, neboť § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, ukládal stavebnímu úřadu, aby posoudil soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací. Zákonnost rozhodnutí přitom musí odvolací orgán posoudit bez ohledu na rozsah odvolacích námitek (§ 82 odst. 2 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Pokud jde o další, pozdě uplatněné námitky odvolatele (obsažené v doplnění odvolání ze dne 6. prosince 2017), s nimiž se žalovaný taktéž v odvolacím rozhodnutí vypořádal, z hlediska důvodu pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu šlo o námitky marginální. Odvolací orgán nadto měl povinnost vzít zřetel i na pozdě doplněné odvolací námitky, a zohlednit je právě ve formě vyjádření odvolatele ve věci (jak to v daném případě učinil), jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. listopadu 2017 č. j. 8 As 162/2017 - 34.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal ani, že by zde byly indicie, že žalovaný osobě zúčastněné na řízení nadržoval a snažil se ji účelově dostat do výhodnějšího procesního postavení, než by jí příslušelo. Zrušení rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o územní rozhodnutí bylo v dané situaci logickým krokem. Jestliže stavební úřad své rozhodnutí vystavěl na předpokladu, že záměr je v rozporu s územním plánem obce Želeč, a žalovaný jako odvolací orgán dospěl k závěru přesně opačnému, pak mu jistě nezbývalo, než věc vrátit stavebnímu úřadu k novému rozhodnutí se závazným právním názorem, jenž bude muset stavební úřad v novém řízení respektovat [srov. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Pokud by žalovaný naopak v souladu se svým právním názorem změnil rozhodnutí stavebního úřadu, musel by zřejmě vydat územní rozhodnutí ve prospěch žadatele, čímž by ovšem ostatním účastníkům řízení (včetně stěžovatelky samotné) odňal možnost podat proti tomuto rozhodnutí odvolání. Tím by se mohl dostat do rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému usnesení v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Brně, jí v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jí mohly vzniknout náklady. Osoba zúčastněná na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu